

udvikling, men også for dansk eksport. Således har de mange internationale kursus, der har været afholdt i Danmark, utvivlsomt skabt fremtidige kunder for danske maskiner og andre varer, ligesom udsendelsen af danske eksperter og leverancer af dansk demonstrationsmateriel har skabt betydelig interesse for danske varer.

Den danske bistandsindsats har hidtil væsentligst været baseret på *gaveydelse* til udviklingslandene, og dette bør formentlig også være tilfældet i de førstkomende år. Der består imidlertid et enormt behov såvel for egentlig *kapitaltilførsel til landenes almindelige investeringer* som for støtte til gennemførelse af kapitalkrævende specialprojekter. Selv om egentlig økonomisk bistand til dækning af udviklingslandenes kapitalbehov fra dansk side som hidtil fortrinsvis bør ydes gennem de internationale organisationer, må man dog være forberedt på, at spørgsmålet om *direkte låneydelse i forbindelse med konkrete bistandsprojekter* kan antages at ville blive aktuelt, efterhånden som den bilaterale bistand øges.

Udvalget har ikke ment at kunne angive nogen bestemt størrelse for de årlige bevillinger til den danske bistandsindsats. Udvalgets forslag til en ny administration bygger dog på den forudsætning, at der i løbet af en kortere årrække vil kunne blive tale om at yde bistand af enhver art såvel fra offentlig som privat side — herunder også medregnet eventuelle lån og kreditydelse, dog bortset fra normale eksportkreditgarantier — for 50-100 mill. kr. pr. år svarende til $\frac{1}{8}$ - $\frac{1}{4}$ pct. af nationalindtægten. På længere sigt mener udvalget, at man må indstille sig på, at denne samlede hjælpeindsats må have et endnu større omfang, og anser ikke et beløb på 400-500 mill. kr. årligt svarende til 1 pct. af nationalindtægten for et urimeligt mål. Regeringen er enig med udvalget i, at *man fremover må regne med en meget betydelig forøgelse af bistanden*, og anser en sådan forøgelse både for forsvarlig set i forhold til velstandsforøgelsen i Danmark i de senere år og for nødvendig på baggrund af de herskende internationale politiske forhold. Men regeringen anser det for rigtigt, at man ikke lægger sig for fast på bestemte årlige bevillinger, men først tager stilling til størrelsen af bevillingerne, efterhånden som egnede konkrete projekter foreligger.

Samtidig med en forøgelse af statsbevillingerne bør imidlertid også befolkningen aktivt drages med ind i arbejdet, og jeg anser det derfor for ønskeligt, om en vis del finansieres fra private kilder, dels fra erhvervslivet, dels ved offentlige indsamlinger. Selv om udvalget tilsyneladende stiller sig lidt skeptisk over for disse muligheder, er det mit indtryk, at interessen og formentlig også offerviljen er betydelig både hos erhvervene og i offentligheden. Jeg nærer håb om, at den *landsindsamling til fordel for bistandsprojekter i udviklingslandene*, der er planlagt til foråret 1962, og som det vil blive en af den nye administrations første opgaver at gennemføre, vil demonstrere denne offervilje.